

Poština plačana v gotovini

Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

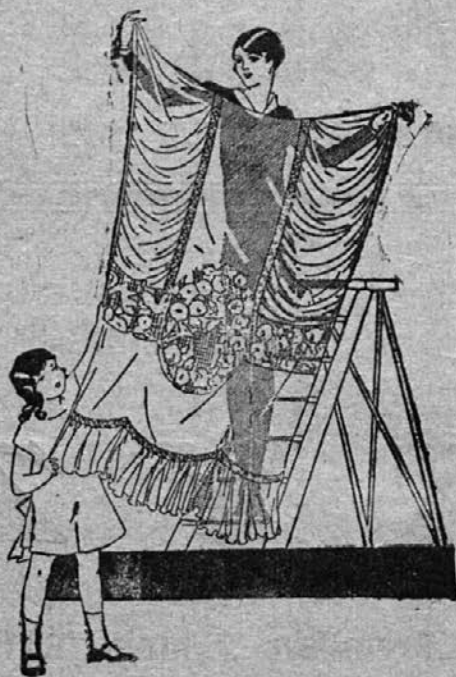
NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1930/31

X Y Z

Premijera 2. maja 1931

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: FR. LIPAH

KRASNE ZAVESE

v zalogi tvrdke

A. & E. Skabernè, Ljubljana

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 2. maja 1931

Milan Skrbinšek: X Y Z

To igro med tremi je v razposajenem trenutku napisal avtor čudovitega »Kroga s kredo«, Klabund. V primeri s »Krogom« in s »Češnjevim cvetom« je to dete tega avtorja čisto izven družine, bi rekel, a je vendar njegovo; v enem oziru še bolj kot imenovani drami, ker je v nasprotju z onima plod samo njegove domišljije. Z gracijo, ki je nemškimi pisateljem bolj tuja, kaže ta igrice čar mussetskega duha.

XYZ je kakor matematična naloga s tremi neznankami.

A vsebina?

»Nič ne povemo! Pišite!« — Nič ne povemo? No, malo bomo namignili, vendar pa ne bi radi toliko kakor oni profesor, ki v svoji strogosti sprva ni hotel nič povedati, a je nato »namigaval« tako, da je izdal vse.

Res, v vašo korist, v povečanje vaše zabave; ker vam privoščimo tudi presenečenja, zato čujte sledečo kolobocijo:

Matematična naloga s tremi neznankami je dana. Ko se dvigne zastor in nam razkrije desko, ki pomeni svet, še ne poznamo nobene neznanke. Ena je sicer že napisana na tablo, se pomika po njej, a ne vemo, kdo je. Tekom dejanja jo rešimo. To je čisto lahka naloga. A drugi dve neznanki? Druga matematična operacija (II. dej.) se že bliža koncu in še smo si na nejasnem. Končno najdemo vendar še ti dve.

Zabavnega računa konec? Kaj še, reklo bi se, delati račun brez krčmarja — Ipsilon sem hotel reči — če bi mislili tako. Sledi še tretja operacija (III. dej.), kjer naša simpatična neznanka, zdaj že znanka, šele spozna pravo vrednost onih dveh in najde tako računu pravi zaključek.

Ali smo kaj izdali? Upam, da ničesar!

Dejanje, ki se zdaj urno zavrti, zdaj spet mirno žubori, noče vzbujati vtisa verjetnosti, samo zabavati hoče. Držite se pestrosti v kalejdoskopu te umetniške igrčke, saj je njen čar ravno v neresničnem, nepristnem, ki liki parodija za svojo popačenostjo kaže resnično sliko življenja.

In vendar zahteva ta igrice v svojih vlogah igralce prijetne človečnosti, ki je predpogoj za ustvarjanje teh likov. Ta prosto-dušni igrajoči avtorjev način, s katerim je v bohemskega razpo-

loženju poslal v svet to svoje lahkomišno dete, daje igralcem vso svobodo, tako da se zdi ves ta veseli večer kakor vesela improvizacija, četudi se za trenutke dotika duševnosti in stisne tu in tam svojim žonglerjem za sekundico srce.

Gledališče v sedanjosti in v bodočnosti

(Sklep.)

Doslej sem vam pokazal trenutne simptome bolezni, bolezni, ki uničuje duševno plat gledališkega organizma. Preostane mi samo še obravnava sredstev, o katerih upam, da bodo privedla do izboljšanja in ozdravljenja v bodočnosti. Ta sredstva se morajo sistematično prilagoditi zlu, v kolikor je to zlo materialne narave; in se sistematično boriti zoper zlo, v kolikor je v zvezi z duhovno stranjo gledališča. Sredstva so torej materialna in idealna. Materialna izvirajo iz ugotovitve o finančnem gospodarstvu gledališča zvezdnikov. Gledališče bodočnosti bo ob silnem razmahu zvočnega filma živelo le tedaj, če bo v umetniškem oziru prometno, če bo vzdržalo tudi neoporečno umetniško višino. Navsez črti je treba znižati plače zvezdnikom! Plače je treba prilagoditi delu — in edina izjema, ki bi jo mogli dopustiti — je privlačna sila zvezdnikov. Pri tem smo zadeli na prav tako nepopularno kakor neznano vprašanje o prevzetnosti in domišljavosti zvezdnikov glede na njihove gmotne zahteve. Večina teh namreč, ki ima najvišje prejemke — zdaj je čas, da to odkrito povemo — opravičuje svoje materialne zahteve z dohodki, ki jih donaša s svojo privlačnostjo. A niso privlačni ali pa vsaj ne tako, da bi bilo gledališče, kjer so angažirani zavoljo njih razprodano. Res je, da mora igralec (in zlasti igralka) skrbeti za to, da čimbolj izkoristi leta svoje največje veljave. Prav tako je jasno, da zahtevajo tudi odškodnino za obrabo živcev v poklicu, kjer so živci bolj napeti kakor kjerkoli drugod. Vendar pa bi navedel še dva druga poklica, kjer je živčna napetost maksimalna: namreč medicinec-kirurg in sodni pravnik, a nikomur od obeh ne pride na misel, da bi zahteval na račun »amortizacije živcev« take zneske, kakor jih zahteva večer za večerom vsak prominenten epozodist! In pri tem rešujeta prva dva človekovo življenje, ta ga pa le razveseljuje. Ko bo torej izvedena regulacija in znižanje plač, ko bo vsa nevilhta minila, tedaj bo gledališče razpolagalo z igralskimi silami do skrajne napetosti, ne da bi pri tem preobteževalo gospodarstvo zavoda; tedaj bodo predstave na prav isti višini kot doslej in bodo vendar cenejše. Gledališče bo prišlo tja (odpravljen bo tudi vpliv zvezdnikov gledališkem vodstvu), kamor mora priti: do individualne in tvorne ansambelske skupnosti. Nikar nespোরazumljenj! V nasprotju z večino sem izrečen nasprotnik takih ansamblov, ki so neomejeno trajni

in neizpremenljivi. Tista tolikanj uvaževana misel o stalnem ansamblu je sijajna v kolikor zahteva stalnost, ki jo umetnost vedno potrebuje. Stalnost pa se ne sme izobličiti v okorelost. In če je ansambel preveč stalen — pa naj ugovarja kdorkoli — postane okorel. Na svetu ni nič bolj nevzdržnega nego sistem, ki je prevzet od raznih dvornih gledališč, mislim namreč sistem dednih vlog petdesetletnikov, ki igrajo dvajsetletne mladeniče; mesto individualnosti vlada tradicija, mesto temperamenta čast. Povprečneži si neprestano prizadevajo, da bi izločili in izgrizli vsak nov talent, da bi uvedli načelo diurnistične duševne neprožnosti, ki o priliki kakih hišnih revolucij enoglasno štiti povprečnost in pazi, da se vendar ne bi prikradel od strani kak val svežega zraka. Dà, ansambel — že prav! Toda ansambel, ki fluktuira, ki ima možnost izmene v vsakem času, možnost mladostnega pretapljanja starega železa. Vsako delo naj bo izbrano glede na ansambel in zasedba določena po močeh, ki so na razpolago ne glede na kakršnekoli privilegije: torej vse z ozirom na umetniško sposobnost. Prišli smo zopet do novega vprašanja, do vprašane tkzv. repertoarnih gledališč. Ta oblika gledališča se je po mojem mnenju po vseh velemestih preživela. Umetniško in gospodarsko bi bilo dosti primernejše imeti dve, kvečjemu tri dela istočasno na repertoarju. Zakaj? Ker more doseči vsak večer predstava le na ta način največjo popolnost, tako popolnost, ki bo v velikih mestih edino privlačna in zmožna konkurence zvočnemu filmu. Pa so se vendar našli idealisti, ki jim je ljubše dobro delo v poprečni vprizoritvi, nego slabo delo v dobri vprizoritvi! Jaz sem bistveno drugačnega mnenja. Kajti nič človeka v gledališču bolj ne deprimira, nego če vidi dobro delo v povprečni vprizoritvi, torej slabo vprizoritev. V takih primerih se razgali vsa revščina teatra. Kako prazno se zdi človeku vse ljubzensko prizadevanje kakega nerodnega Romea in kake šolarske Julije. A kdo je tedaj kompromitiran? Romeo? Mar Julija? Ne. Shakespeare! Nikdar ne bo povprečen gledalec po taki predstavi dejal; delo je sicer krasno, le vprizoritev je slaba! Dejal pa bo nedvomno: to delo pač ni več primerno za današnji čas! Lep poklon! V času, ki že itak odklanja vrednote, nikakor ne smemo dopustiti, da bi kompromitirali celó resnične vrednote! Popolnoma zgrešeno bi bilo, ko bi danes v tem dolgočasju postavljali na oder stvari, ki so že same po sebi dovolj dolgočasne, poleg tega pa bi vprizarjali Romea in Julijo le zato, da bi manifestirali duha. To je usodna zabloda. S tem izganjamo edino le duha samega, to se pravi, ubijamo teatrsko privlačnost. Saj je popolnoma nemogoče, da bi imelo gledališče hkrati 30 ali 40 del na repertoarju in da bi se vršile medtem še vaje za nove vprizoritve. Dela, ki so že na repertoarju, ubijajo drugo drugega, kajti vsa sila teatra se sredotoči okrog pripravljajočega se dela, ki pa pride potem enkrat, dvakrat na teden do vprizoritve. Vseh drugih pet večerov pa premleva ansambel stvari še iz prejšnjih

let. S tem pade nova vprizoritev nazaj na nivo starega, do brezupnosti izčrpanega in obrabljenega repertoarja. Pet, šest takih trudnih predstav poleg ene posrečene, ki pa se je posrečila le zato, ker so vse sile in vsa častihlepnost veljale le njej, ako zahteve takega repertoarnega gledališča še teh sil ne ubijejo in raztrosijo drugod. In tisto posrečeno predstavo vidi kritika, repertoarno reprizo pa le abonent. Kaj čuda, če potem v prihodnji sezoni abonent opusti abonement. Proč torej s takim zaprašenim repertoarjem! Gledališče bo obnovljeno šele tedaj, ko bo zlomilo navadi tilnik in bo mesto navade predstava vsakokrat nov dogodek!

Ureditev zvezdniških plač bo nedvomno doseglo v materialnem oziru svoj cilj v prid tvornosti ansambla in regeneracije gledališča po načelu absolutne kvalitete tedaj, če se bodo temu pridružile še druge smotrene gmotne razbremenitve. Pri tem mislim zlasti na uvideno davčno politiko, ki naj vendar že uvidi, da gledališče ni luksus, temveč socialna ustanova, in naj ga zato ne obdavčuje nesocialno; na smotreno politiko vstopnine, ki naj se prilagodi zmanjšani kupni moči in naj v tem pogledu posnema zvočni film. Vsporedno s temi gmotnimi ukrepi se bo začel nov materialni razvoj: sodelovanje zvočnega filma s teatrom, mesto dozdajšnjega nasprotstva in oviranja. Razvoj bo pokazal, da ne gre tod, kakor se zdi danes, za dva smrtna sovražnika, temveč za sorodni panogi, ki se morata med seboj podpirati. Če danes otežkoča vabljenost filmskih ponudb vodstvo gledališča, ker preplačuje igralce, bo sčasoma v tem zmedenem položaju zavladal razum, mesto konkurence bo prišlo do kooperacije. Do tega bo prišlo organično, ker bo moralo gledališče prepustiti zvočnemu filmu polje lahkotnega razveseljevanja. Dokler so osnovane pretirane igralske plače v tem, da zvočni film igralce privlačuje, še ne bo rešitve; ko pa bodo filmska in gledališka podjetja skupaj določila skalo plač, bodo plače zvezdnikov definitivno regulirane.

Prispeli smo torej do zaključka naših opazovanj in do začetka razmotrivanja idealnih sredstev, ki so v zvezi s poprej omenjenimi materialnimi. Prišlo bo do ostre ločitve kategorij med gledališči, ki so prej in slej vprizarjala kič in konjunktorno blago in gledališči, ki bodo nosilec prave umetnosti. Prva bodo propadla, v kolikor so privatna podjetja, v kolikor pa so subvencionirana, se bodo morala odreči javni podpori. Ni namreč razumljivo, zakaj bi morali biti davkoplačevalci obvezani vzdrževati taka podjetja, ki nalagajo ljudem le gmotna bremena. Če taka privatna gledališča, ki slonijo le na trgovskih principih, nočejo izprevideti, da jih ta trgovski princip vodi v konkurz, so sama kriva. Če pa gledališča, ki živijo od državnih sredstev, gledajo prav tako brezskrbno na dogajanja okrog sebe, so krivi oni, ki tako brezskrbnost podpirajo. Nikar naj se nihče ne moti. Te trgovske namire in ta brezidejna kolobocija se ne bodo mo-

gle več obdržati. Gledališče bodočnosti bo moralo, če se bo hotelo zanašati na kritično in finančno podporo, vzeti stvar bolj resno. To je dolžnost bodočega gledališča, in ta dolžnost je, da ima gledališče program in ne le tiskan sporedič, temveč jasno izraženo umetniško stremljenje, ki odgovarja duhu časa; jasen repertoar, odvisen od kvalitete del, ne pa od dnevnih igrav, določno usmerjenost — vzgojno linijo. Vse to, kar je danes še redkost, bo jutri samo po sebi umljivo. Gledališče bodočnosti ne bo usmerjalo vsega svojega dela le na vprašanje večernega inkasa, temveč na vprašanje duha in duše, in potem šele posredno na dohodke. Bistvo gledališča v bodočnosti je duh in duša. Domena gledališča bo v dramo pretvorjen duh, v dramo uklenjena duša in bo brez konkurence. Duhovni obnovitelj teatarske kulture bo stal prav tako blizu igralcu, režiserju, rekvizitorju in razsvetljevancu, kot pesniku — no recimo: pesniku za korak bliže. Kajti bodočnost gledališča bo iskala njega, ker bo hotela nova publika najti pesnika. Človečansko gledališče je na poti, postalo bo last tistih, ki ga bodo rabili kot kos kruha — ne: kot kos kruha, ki jim bo uteha za duševno lakoto!

Prevel Alan.

Drobž

Henri Rockefeller.

Nedavno se je obhajala rojstna stoletnica tega novinarja in politika, ki si je s svojim peresom nakopal toliko glob in zaporov, nazadnje (1873) celo pregnanstvo na Novo Kaledonijo, odkoder je pobegnil v Anglijo, pozneje pa v Švico, kjer je oživil list *La Lanterne*. Po amnestiji (1880) se je vrnil v Pariz in v svojem *Intransigentu* vodil ljuto borbo zoper Gambetto in naslednje vlade. Ob svobodnih uricah je bil tudi dramaturg. Vprizorilo se je nad 20 njegovih dvo- in trodejanek, zadnja v letu 1868., t. j. *L'An pire*, »slabo leto«, ki se sliši kakor *L'Empire* (cesarstvo).

André Gide

je nedavno dovršil Ojdipovo dramo, ki izide v dveh pariških časopisih: »*La Nouvelle Revue française*« in »*Commerce*«. Njegovi drami »*Saul*« in »*Kralj Kandaules*« sta bili svoj čas že prevedeni na več jezikov, n. pr. na češčino in nemščino. Gide sluje bolj kot romancier in potopisec.

Igralcev pomen.

V lanskem aprilu je dal Jacques Deval v gledišču Saint Georges vprizoriti svojo komedijo *Etienne*, kjer prikazuje, kako zanikrni Štefan postaja mož. Kritikom se je stvar zdela vesela, psihološko zelo pravilna in tenkoumna, nikoli dolgo-

časna, dejanje venomer »urno«. Češka predstava v septembru 1930. je izzvala tole poročilo: »Igrokazi kakor Devalov Etienne niso psihološki, ne življenjski problemi, kakršni se n. pr. rešujejo na odru v klasični pripovedki o Ojdiru. To so zgolj napak izvedeni zaključki iz krivih logičnih prednjih stavkov, iz katerih nastajajo skremženi, domala nesmiselni odrski položaji in značaji, ki ne nudijo umetniškega užitka ter utegnejo prijati kvečjemu neizobraženim nadutežem.« Letošnja nemška predstava na praški Mali pozornici se giblje med obema gornjima. V Parizu se je menda igralo bolj z duhovitostjo. Čehi so pa poudarjali vnanje efekte... Zopet nov primer, koliko utegnejo igralci pripomoči dramskemu umotvoru do uspeha ali do poloma.

Šekspir v sodobni prireditvi.

V Kodanju igrajo Šekspirovo »Ukročeno trmoglavko«. Toda Petrucio ne odnese uporne trmoglavke na iskrem jahancu; prozaično jo namesti na prikolico pri svojem motorju. Senca velikega Willa — pravijo strokopitneži — je morala trepetati ob hrušču cilindrov, kakor je seveda drhtela Molièrova ob ropotu pisalnega stroja, s katerim so angleški glumci opremili Jourdaina.

Köpenikijada na odru.

Deutsches Theater v Berlinu igra komedijo, ki spominja na burkasto dogodivščino iz predvojnih let: Der H a u p t m a n n v o n K ö p e n i c k. (Ime tega pruskega kraja se je prej pisalo Köpnik in je očitno slovanskega izvora.) Danes se Berlinci sijajno zabavajo ob spominu na čevljarja Voigta, ki se mu je l. 1906. posrečilo »potegniti« mestece Kepnik in okrasti občinsko blagajno... Vsi dnevnikarji omenjajo, da je Voigt čez noč zaslovel in da je celo Viljem II. pokal od smeha.

Carl Zuckmayer, pisec te satirične šale v 21 slikah, je postavil na oder 63 oseb. Glavno vlogo, simbolično, pa ima Uniforma... To uniformo vidiš najprej pri vojaškem krojaču v Postdamu, pripravljeno za pravega stotnika, toda častnik izgubi svoj čin. Kupi jo za 18 mark nesrečni rokodelec Voigt, ki v Nemčiji ne dobi dela niti mu ne dajo dovoljenja za inozemstvo, to pa radi neznatne mladostne pregrehe, ki je vpisana v njegovi vojaški knjižici.

Po tolikerih igrokazih in filmih, posvečenih Frideriku Velikemu, demokratski nemški krogi kaj radi ploskajo delu, ki malo smeši staro cesarsko vladavino.

Slepci.

Dne 13. aprila je preminul veliki danski romanist Kristof Nyrop, slep okoli 25 let. Vid je izgubil, ker je razbiral prečesto stare rokopise. Ob njegovi usodi se človek domisli, koliko se da doseči z energijo. Tako so zasloveli slepci: pisateljica He-

lena Keller, francoski romancier Robert de Cizeranne in njegov rojak Vidal, kipar in rezbar živali. Ko je dobil nagrado na razstavi, odbor ni mogel verjeti, da je umetnik slep že od svojega 22. leta, dokler se niso prepričali v njegovi delavnici.

Zanimiv zgled nudi igralec Josef Weilenbeck. Ko je v pozni starosti zbog živčnega obolenja izgubil vid, je obdržal svoje vloge in celo študiral nove. Nevede za njegovo hibo so gledalci občudovali pri njem »fine obrazne kretnje in njegovo spremenljivost«. Ob vseh gostovanjih igralske čete »Meininger« je nastopal po velikih nemških mestih. V nekem pismu se je izrazil, zakaj še kot slepec nastopa na odru: »... ne da bi dajal zadoščenja svoji nečimurnosti, marveč ker me nekaj višjega, nerazložljivega žene in mi daje moč, da opravljam nekaj redkega, lahko bi se reklo neverjetnega.«

Pot od očesa do možgan je krajša, naglejša nego od ušesa. Zato je morda uho kritičnejši vir dojmov in vtisov, ker je manj begoten. Spričo tega je O. Baum na praškem mednarodnem shodu kritikov lani zagovarjal misel, naj bi pri radiu namestili slepe kritike kot specialiste — kakor imajo slepci na Japonskem posebno stroko: maserstvo. Ako se stvar izvede, bo zopet obveljala Prešernova krilatica: »Slep je, kdor se s petjem ukvarja.«

Gledališke matineje.

Popoldanske predstave v gledišču so bile pred l. 1848. pač neznane. Uvedel jih je bivši igralec Ballande, ki je ob nedeljah najemal dvorano pozornice Gaité v Parizu, da je preprostem občinstvu prikazoval umetnine klasičnega, tragičnega in komičnega sporeda. Pred predstavo se je vsakokrat vršilo zgodovinsko in kritično predavanje, ki ga je prevzel ta ali oni priznani strokovnjak. Uspeh je pokazal, da je v velemestu polno ljudi, ki ne vedo, kam bi s svojo nedeljo. Zato so še drugi odri začeli posnemati Ballanda ter uspeli. Šega se je hitro razširila tudi po krajinskih mestih. Popoldnice ob nedeljah in praznikih pred obilnim občinstvom, ki drugače ne bi zahajalo v gledališče.

Arnold Bennet.

(27. V. 1867—28. III. 1931.)

Znameniti londonski odvetnik, publicist in romanopisec je za trebušnim legarjem preminul. Prvi njegovi romani so nastali pod vplivom francoskih realistov. Posebno sluje niz romanov »Clayhanger«. Pisal je tudi humoristične in satirične knjige. Mnoga njegova dela razodevajo globoko poznavanje življenja, ki ga podajajo brez olepšic in public. Giblje se največ v srednjih družabnih slojih.

Tudi kot dramatik se je uspešno poskušal. V tem področju kaže trdno čuvstvo za odrski učinek, zato so ga mnogo uprizarjali. Najbolj se je obnesla njegova drama »Milestones« (1912),

ki jo je zgradil z E. Knoblauchom. Zabavljico na novinarstvo je krstil »What the Public wants« (kaj si želi občinstvo). Omenil bi še igrokaze: »The Honey Moon« (Medeni tedni), »Judith«, »The Lov Match« (Ljubavna borba), »Body and Soul« (Telo in duša).

En sam igralec za kralja Leara.

Dunajski igralec, Ernst Reinhold, je pred dnevi na pamet prednašal celo Šekspirovo dramo, ki je morda najlepša in najučinkovitejša: K r a l j L e a r. Umetnik je to storil pred zaveso Burgtheatra, in sicer v izvorniku. Tedaj se je prvič slišala angleščina s te pozornice. Tolmačenje, poroča dnevnik »O b s e r v e r«, je bilo odlično in vsaka vloga zadosti karakterizirana, da je bila jako živahna. Nadalje je glumec kazal globoko pojmovanje Šekspirskega duha. Številno občinstvo je z zanimanjem poslušalo neobičajno predstavo.

† C. Oudinot.

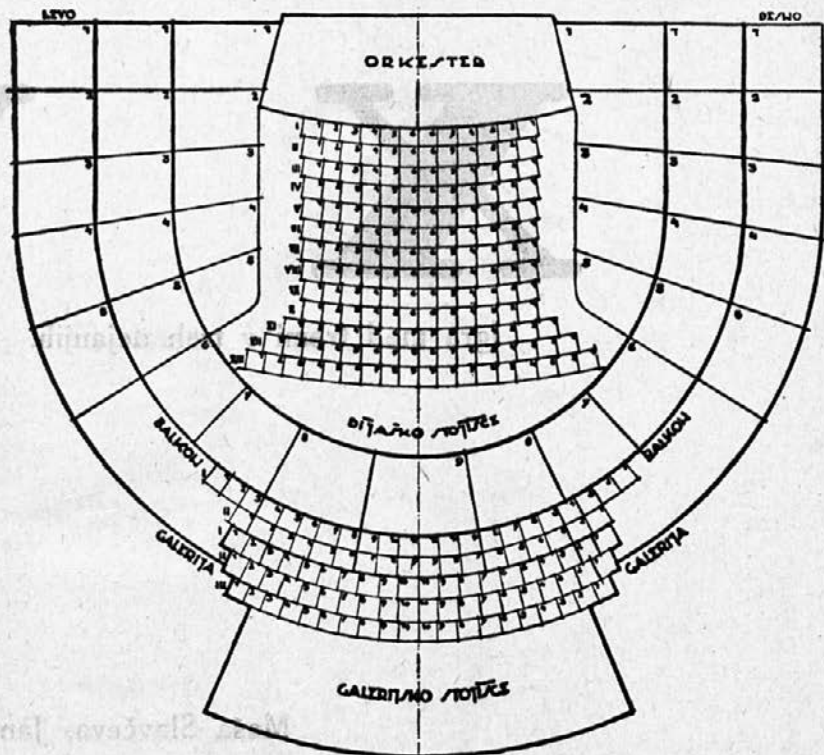
Kolesar, ki se ni držal desne strani in povrhu ni imel svetiljke, je zakrivil, da se je 71letni pisatelj Camille Cudinot nedavno ubil v svojem avtu. Pokojnik je bil častni nadziratelj narodnih palač, oficir Častne legije, pa tudi v slovstvu je dosegel ugledno mesto s svojimi romani, od katerih je zbudil največ odmeva *Filles du monde*. Pozornica Vaudeville je z velikim uspehom uprizarjala igrokaz *Chaîne anglaise*, ki ga je spisal z Abelom Hermantom, slavna Réjane je igrala tudi njegovo trodejanko *Les Yeux qui s'ourent*. Z Oudinotom je ugasnilo nežno srce in jedek duh.

Ob ognjišču Francije.

Češki pesnik in kritik, Emanuel Cenkov, je objavil frankofilove razprave, spomine in želje U k r b u F r a n c i e. Znan je po svojih osebnih, slovstvenih in političnih stikih z zavezniško deželo ter je v omenjenem delu prikazal družabno okolje, iz katerega so nikhle podlage za sedanje prijateljsko razmerje med obema republikama. Mimogrede naletiš na dobro očrtane portrete pariških osebnosti: gospa Juliette Adam (soproga romanopisca, ki je bil baje srbskega pokolenja), slavofili Leger, Denis, Cheradame, dramatik Coppée, H. Rochefort itd. — Drugo češko delo o Franciji, ki je zbudilo občo pozornost, je ustvaril g. Winter iz znane literarne družine. Ta dopisnik praškega dnevnika »Pravo lidu« živi v Parizu že nad 20 let in ima precej osebnih znancev med Slovenci.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Nar. gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Fr. Lipah. — Tiskarna Makso Hrovatin, vsi v Ljubljani

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRA

POPRAVILO!

Pisalnih — Računskih strojev

JAMSTVO!

Prešernova ulica 44

Telefon intr. 2636

Ivan Legat, Ljubljana

Samoprodaja najboljšega
pisalnega stroja

CONTINENTAL

(WANDERERWERKE)

X

Y

Z

Igra med tremi v treh dejanjih. — Spisatelj: Klavund. — Poslovenila Maša Slavčeva.

Figure:

X
Y
Z
Sluga

Igrajo:

Maša Slavčeva, Jan, Jerman Juvanec, Lipah, Železnik.

Čas: des.

Režija: Milan Krbinšek.

Toalete: atelje Živka Severjeva, Dnajska cesta 62. Krzno: E. Eber.

Blagajna se odpre ob pol 8.

Začetek ob 8.

Konec ob pol 11.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
„ II. - III. vrste	„ 28
„ IV. - VI. „	„ 26
„ VII. - IX. „	„ 24
„ X. - XI. „	„ 22
„ XII. - XIII. „	„ 20

Lože v parterju	Din 100
I. reda 1-5	„ 100
6-8	„ 120
II. reda 1-4	„ 70
5-6	„ 75
Peti ložni sedež v parterju	„ 20
„ v I. redu	„ 25
„ v II. redu	„ 15

Balkon: Sedeži I. vrste	„ 22
„ II. „	„ 18
Galerija: „ I. „	„ 14
„ II. „	„ 12
„ III. „	„ 10
Galerijsko stojšče	„ 2
Dijaško stojšče	„ 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure

D

Po gledališču sestanek v

KAVARNI „EMONA“

prvovrsten salonski in jazz orkester

V restavraciji dnevno

P L E S

Točna postrežba

Solidne cene

Delniška družba pivovarne

„UNION“

priporoča svoje izborno svetlo in črno pivo v sodčkih in steklenicah
Izdeluje tudi prvovrstni kvas in špirit

LJUBLJANA - MARIBOR

Brzjavni naslov: Pivovarna Union,
Ljubljana, Maribor

Telefon: Ljubljana št. 2310, 2311
Maribor št. 2023

DOBRA MISEL!

ZAVARUJEM SI ŽIVLJENJE,
to je: ko pridem v leta, mi naj izplača
banka „Slavija“ kapital, ki mi bo v
gmotno, sedaj pa že v moralno oporo

Domača zavarovalnica:

Jugoslovanska zavarovalna banka
„Slavija“ v Ljubljani

se priporoča za vse vrste zavarovanj

TELEFON ŠT. 2176

Elitni kino Matica

Tel. 2124

Edini zvočni kino v Ljubljani

z najboljšo svetovno zvočno aparaturo

WESTERN ELECTRIC

Dijak prosjak

Popularna Millöckerjeva opereta z H. H. Bollmannom in Jarmilo Novotno v glavnih vlogah

Ljubavni ekspres

Izvrstna šaloigra s temperamentno Dinno Grallo v gl. vlogi

Veličanstvo ljubezen

Najlepši film te sezone. Film ljubavnega čara. Käthe v. Magy in Franc Lederer

Moja žena — Tvoja žena

Sijajna veseloigra Ufe z Liliano Harvey in Willyjem Fritschom v glavnih vlogah

Kralj jazza

Monstrefilm s Paulom Withemanom — kraljem jazz-muzike

Velika atrakcija

Velefilm s slovitim Richardom Tauberjem v gl. vlogi

Gospodična tajnica

Najzabavnejša veseloigra te sezone. V glavni vlogi Renate Müller in Hermann Thimig

Pri treh mladenkah

Krasen film po znameniti popularni Schubertovi opereti V gl. vlogah Gretl Theimer, Lucie Englisch in komorni pevec Jöken

Bratje Karamazovi

Velefilm po slovitim romanu Dostojevskega. V glavnih vlogah Fritz Kortner in Ana Sten

Naneta

Filmska opereta pravljničnega razkošja, lepote plesa, muzike in opajajočega petja